

Azt mondják, igazán szeretni olyan, mintha a nyár örökké tartana,
és az útnak soha nem lenne vége.

KONCSIK LILKA

Napnyugátnak

Lilith Maddalena annak idején ígéretet kapott a csirkefogó, szökésben lévő apjától, hogy a tizennyolcadik születésnapján majd újra együtt táncolnak Siracusa főterén. Most eljött az idő, hogy útra keljen a találkozás reményében.

Veronából indulva utazza végig Olaszország legszebb helyeit a titokzatos idegennel, Lucával.

Ahogy telnek a napok, Lilith és Luca igazi kendőzetlen őszinteséggel tárják fel egymásnak valódi önmagukat, legféltettebb gondolataikat, titkaikat, ezzel örökre nyomot hagyva a másik életében.

A hetekig tartó utazás egyszerre gyönyörű és izgalmas felfedezés, romantikus kaland, utazás a lélek mélységeibe és egy szenvedélyes szerelem kibontakozása.

Vajon lesz folytatása közös útjuknak, vagy elkerülhetetlenül elszakítják őket egymástól a terhek, amelyeket cipelnek?

Koncsik Lilka szépségkeresőnek tartja magát. Milliónyi dolog inspirálja: művészet, mitológia, régi filmek, tánc, költészet, szerelem; melyek mind visszatükröződnek a regényeiben is. Stílusa finom, cizellált, szimbolikával teli. Az írás mellett másik szenvedélye a színészet. Abban hisz, hogy a kettő végső soron ugyanazt kívánja: belebújni valakinek a bőrébe, és elmesélni az ő történetét, megmutatni az ő igazságát.

Tudjon meg többet a könyvről:

www.facebook.com/lilka.koncsik

www.facebook.com/MontBlancValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Ez a könyv olyan, mint egy igazi nyaralás. Mi, olvasók is beutazzuk Olaszországot az érzékletes tájleírásoknak köszönhetően. A főszereplőkszerelmének metaforikus bemutatása szívfájdítóan gyönyörű. Faltam az oldalakat, és teljesen együtt éreztem a szereplőkkel.”

Hegyesi-Gyenes Tünde, igazimoly

„Nagyon szeretem az ilyen részletes leírású könyveket, szeretem, hogy az én fantáziám is egy világot alkot az íróval, és teljesen át tudtam magam adni minden egyes sorának. Lilith karaktere nagyon tetszett, néhol bohókás, cserfes kislányként, néhol érett nőként tűnt fel. A férfi főszereplő, Luca karaktere pedig teljesen a szívem csücske lett, hiszen végig azon volt, hogy Lilith újra közel kerülhessen a családjához, és emlékezetes legyen neki az utazás.”

P. Mosolygó Henrietta

„Lilka úgy fogalmaz meg érzéseket, gondolatokat, ahogy egy festő alkot. Ha kell, erős, magabiztos vonalakat húz, vagy épp gyengéden oszlatja el a festéket a vásznon, egyik színt a másikba olvasztva, hogy végül egy káprázatos alkotás szülessen. Az egyik legkifejezőbb szöveg, leggyönyörűbben megfogalmazott írás, amit eddig olvastam.”

**Baschta Krisztina,
szindialu_from_booksville**

KONCSIK LILKA

Napnyugatnak

— részlet —

Első fejezet

Édentől nyugatra

1958, Verona

Június első napja volt, amikor elindultam, és már legalább három hete nem esett az eső. A föld aranyló porrá szikkadt, és a ciprusok lángoszlopai szomjaztak a szél és a vihar után.

Az itáliai nyárban ez nem volt olyan nagy ritkaság, most mégis nehezen viseltem. A hőségtől szédítően egybefolytak a napok. Igazából csak Szent Iván éjjelén akartam útnak indulni, de egy reggel felébredtem, és úgy éreztem, képtelen vagyok tovább várni. Tovább itt maradni, ezen az átkozott helyen, ahová már nem köt semmi, miközben tudom jól, hogy odakint várnak rám. Éjjelenként a tengerről álmodtam, a kék és rózsaszín hullámokról, ahogy kagylókat mos a partra a végtelen víz, és úgy ébredtem, hogy valami viszket a bőröm alatt, valami néven nevezhetetlen, szűrő nyugtalanság. Kiskoromban onnan tudtam, hogy a nyár véget ért, hogy a homokszemcsék eltűntek a lepedőmről; de tudtam azt is, hogy ott, ahová én születtem, a nyarat és vele a tengert soha nem hagyod igazán magad mögött.

Az a lángolás mindenütt ott volt, és képtelenség volt szabadulni tőle. Az intézet csupa tükör termeiben bent rekedt a forróság, és a balerinák fehér selyemharisnyája csatakos volt az izzadságtól. Mindenki az év végi vizsgaelőadásra készült. Az elmúlt hetekben úgy táncoltam magam szinte ájultra a próbákon, hogy napról napra biztosabban tudtam, hogy addigra én már nem leszek itt.

Elvégre volt egy ígéretem.

Hajnalban összekalkoltam egy utazóbőröndnyi holmit, és előástam a maradék pénzemet, amit aztán belegyömöszöltem a kis, fekete retikülömbe. Nem nagyon volt másom, amit magammal vihettem volna, legalábbis itt, az intézetben nem. Az egyetlen nem praktikus dolog, amit a bőrönd aljára süllyesztettem, a meggypiros tánccipőm volt.

Ebben fogok táncolni aznap este, amikor Siracusába érek, és végre újra látlak – ígértem némán, majd a kezembe kaptam a bőröndöt, és elindultam; szökevényként, anélkül, hogy bárkitől is búcsút vettem volna.

Busszal kiveredtem magam a városból. Úgy terveztem, hogy ott fogok stoppolni dél felé, ahol az E45-ös és az E70-es út összefut. Még épphogy csak világosodott, amikor elindultam; aztán a nap egyre magasabbra és magasabbra kapaszkodott fölöttem. A fényrózsák narancsból fehérre nyíltak, gyöngyös izzadság csordogált végig a combomon. A sztráda mellett leanderek reszkettek, narancs- és citromfák roskadoztak édes terhük alatt. Bent a városban egyszerre ütötték el a delet a harangok. Az út túloldalán szalmakalapos öregúr gyümölcsöt árult, békésen hunyorgott a napernyője alatt, és a sportközvetítést hallgatta egy recsegő táskarádió. Már délután egy, majd kettő óra is elmúlt, és még mindig nem vett fel senki. Édesen az ismeretlenbe száguldó, fehér kabriók húztak el mellettem, én pedig kezd-

tem csillagokat látni. Próbáltam kiszámolni, mennyi ideje nem ettem már, de az idő sokkal jobban összefolyt annál, hogy ezt meg tudjam állapítani.

Mikor a látásom kitisztult, egyszeriben egy borzalmasan narancssárga Cadillac gurult elém a semmiből. Szorosabban fogtam a bőrröndömet, és behajoltam a lehúzott ablakon. A volánnál ülő férfi, aki a harmincas évei végén járhatott, oldalra billentett fejjel figyelt engem. A szeme olyan volt, mintha valaki egy csepp mézet csöppentett volna az éjszakai égbolt olvadó szurokfeketéjébe.

– Elvihetlek? – kérdezte rekedtes, nyugodt hangon.

Megkönnyebbülten sóhajtva bólintottam és bemásztam az anyósülésre. Becsaptam az ajtót, a férfi pedig gázt adott. És már úton is voltam. A narancsfák ellobogtak, Verona dombjai egyre zsugorodtak a hátunk mögött, és vele patantak el azok az egyébként is lehetévtékony szálak, amik odakötöttek.

Fogalmam sem volt, mihez kezdtem volna, ha senki nem vesz fel. A tervezgetésnél sokkal jobb voltam abban, hogy egyedül és erővel verekedjem át magam a váratlan helyzeteken, és nem igazán gondoltam arra, hogy mi lesz holnap. A *holnap* távoli, ismeretlen ország volt; homályos képeslap, amit az emlékek gyöngyházfénye és a *ma* moziplakát-ragyogása mindig elhomályosított.

Élj ragyogva, halj meg fiatalon, tegyél meg mindent, amit nem szégyellsz, és a többi.

Ilyen és ehhez hasonló bölcsességek szerint éltek azok, akiket a legjobban csodáltam, ezért mindig is úgy gondoltam, rám is ez vár majd, amikor végleg felnövök.

– Ez nem túl felelősségteljes hozzáállás – jegyeztem meg, miközben belesüppedtem a forró, piros ülésbe, és a lá-

bammal arrébb lökdöstem egy kis bőrtáskát a földön, hogy helyet csináljak a szerény bőröndömnek.

Egyébként pedig kinek jut eszébe megvenni egy narancs-sárga autót piros ülésekkel? – gondoltam gúnyosan, de ezt már nem mondtam ki hangosan. Nem akartam rögtön inzultálni a sofőrömet, a szükségesnél jobban, persze.

– Tessék? – fordult közben felém a férfi. Egy kicsit meglepettnek tűnt, valahogy úgy, mint aki az első benyomása alapján nem számított arra, hogy megszólalok. Hát, ha így hitte, rosszul hitte. Megrántottam a vállam.

– Úgy értem, honnan tudja, hogy nem vagyok gyilkos? Manapság már gyakoribb az, hogy a stopposok támadnak arra, aki felveszi őket, nem pedig fordítva. Szoktam híreket hallgatni.

A férfi egy ideig nem válaszolt. Csak a motor mormolását lehetett hallani, és a gumik monoton surrogását a szikrázóan forró aszfalton.

– Nincsen semmi hozzáfűznivalója? – incselkedtem, a profilját fürkészve. Jóképű férfi volt, ezt már első pillantásra megállapítottam. Mint azok a bronzos, időtlen szépségű moziszínészek, akikre a húszas éveikben rá sem néz senki, ám amint betöltik a negyvenet, hirtelen kiragyognak a tömegből. Mégis volt valami különös a tekintetében; valami tigrisszerű, sötét, ragacsos bűvölet.

– Nincs – felelte nyugodtan. – Úgy gondolom, statisztikailag elég valószínűtlen, hogy két gyilkos legyen egy kocsiiban.

Aztán félig felém fordulva elmosolyodott. És abban a pillanatban minden sötétség eltűnt az arcáról. Olyan meleg, nyugodt, időtlen mosolya volt, amilyen apának. Már persze, ahogyan emlékeztem rá.

Felkacagtam, és a támlának döntöttem a fejem.

- Vicces ember maga.
- A fejét csóválva nevetett ő is.
- Hogy hívnak?
- Lilith.
- Lily?
- Lilith. *Té és há* – forgattam a szemem. – És magát?
- Luca. Különös neved van.
- Magának nem annyira.

Somolyogva hunytam le a szemem egy pillanatra. Hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam. De nem úgy, amilyené az éhség teszi az embert, amikor semmi sem tűnik igazinak, és egy pillanat alatt minden nehéz lesz, és elviselhetetlen. Ez valami jófajta zsibbadtság volt. Néha ezt éreztem a balettelőadások után, a nyár első átvirrasztott éjszakáján, vagy amikor egy egész éjjelen át táncoltam. Ilyenkor mintha a világ összesűrűsödne benned, és hirtelen minden porcikáddal átérzed, hogy élsz, lélegzel, és a szívedbe belefér egy egész végtelen mindenség.

Luca közben bekapcsolta a rádiót. Elvis éppen elhallgatott, és a műsorvezető bejelentette, hogy először lesz szerencsénk meghallgatni Eddie Cochran új dalát, a *Summertime Blues*-t. A zenére dobáltam a hajam egy ideig, aztán kifelé bámultam az ablakon a végtelenbe nyújtózó, kiszőkült mezőkre; túl a bódultan hajladozó ciprusokon, meg az egyikét elhagyatott kőházon és pajtaszerű építményen. A meszeségben nem volt semmi, csak a nap reszkető sávja, ahol a föld összeforrt az éggel.

– Merre tartunk? – kérdeztem Lucát anélkül, hogy felé néztem volna.

- Nyugatnak – mondta lassan.
- Milánóba megyünk?
- Nem. Nápolyba – felelte elrélvedve.

Értetlenül fordultam el a tájtól.

– Nápoly délre van.

– Tudom, hogy délre van. Csak teszünk egy kitérőt – vakargatta meg borostás arcát a tükörbe pillantva. Az, hogy ennyire nyugodt volt, engem megmagyarázhatatlan módon felbosszantott.

– Miféle kitérőt? – fontam össze a karom gyanakodva.

– Nosztalgia-kitérőt. Visszavágyom – mosolygott. – Fiatalkoromban egyszer leautóztam a nyugati parton Nápolyba, végig a tenger mellett, mindig csak a nap felé. Akkor jártam először ott, és maradtam is majdnem három évet – mesélte, talán nem is igazán nekem. Ismertem ezt a fajta mesélést. Néha az embernek muszáj hangosan kimondania az emlékeit, hogy tudja, hogy tényleg igaziak, tényleg az *övéi*.

– Más ott az élet, mint idefent – folytatta Luca. – Az ottaniak valahogy közelebb vannak Istenhez. És egymáshoz. Olyan hely, ahol soha nincsen sötétség.

Nem feleltem, mert nem tudtam, mit mondhatnék. Fészkelődtem kicsit ültömben. Nehezen viseltem a csendet. A combomat figyeltem, és azt találgattam, vajon átérném-e a két kezemmel.

– Csak rövid kitérő legyen – sóhajtottam végül beletörődve. – Mert nekem tényleg délre kell mennem. Egészen délre, Szicíliába.

– Miért kell odamenned? Ha szabad tudni – kérdezte Luca tartózkodó udvariassággal, miközben áthajolt a sebváltón, és cigaretta után kotorászott a kesztyűtartóban. Arrébb húztam a térdem az útból, és az ablaknak döntöttem a fejem.

– Ott várnak rám.

– Rendben, akkor elviszlek délre – mondta egyszerűen. A hangja olyan volt, mint egy imádság; vagy valami hangszer mélyen zengő melódiája. – De nem ígérem, hogy egészen Szicíliáig. Nekem máshová visz az utam.

– Hová?

– Máshová – jelentette ki az újdonsült társam, és visszacsukta a kesztyűtartót, majd kivett egy szál cigarettát és a doboz oldalához ütögette. Hunyorogva húzódott vissza, a kezében gyufásdoboz zörrent.

– Segítsek? – kérdeztem, mire aprót biccentett. Kivettem a dobozt a kezéből, meggyújtottam egy szálát, ő pedig odahajolt a láng fölé a cigarettájával az ajkai közt. Aranygyűrűt hordott a mutató- és a gyűrűsujján. A bőrének olajos, füstös illata volt, ahogyan a légiesre kopott, fehér vászoningjének is. Mintha egy teljes életet élt volna le egy olyan helyen, ahol a füst és a napfény örökre beleszivárog az ember egész lényébe.

Kíváncsi lettem volna, hol van az a hely, hogy mi húzza vissza Nápolyba, és mi löki el mégis attól, hogy bármit eláruljon arról, hogy *valójában* hová tart.

– Hat hét – mondtam halkán, elfújva a gyufát. – Akkorra várnak. Szóval én nem sietek.

És még csak nem is hazudtam. Hat hét a tizennyolcadik születésnapomig és a találkozásig, aminél tovább pillanatnyilag nem láttam a saját életemet.

– És még sosem jártam Nápolyban – tettem hozzá, és rámosolyogtam.

A férfi is elmosolyodott, és fürkésző tekintettel sandított felém.

– Akkor irány nyugat!

– És aztán dél!

– És aztán dél.

Csak várj rám akkor Szirakúzában, ott, ahol a tenger beleolvad a mennyboltba! Ott leszek. Megígérem. Nem fogom elmulasztani, hogy a kicsi lányom felnőtt lesz.

Ezt mondta nekem majdnem öt évvel ezelőtt, de még mindig olyan élénken élt bennem az arca, az erős keze, a kócos haja, a nevetőránccok a szája sarkában... Mintha lenne róla egy fényképem, pedig nincsen. Nincsen már tőle semmim.

Lopva Lucára pillantottam, aki komótosan cigarettázott, és a távolba nézett, ahol a dombok fölött csalfán, nancsosan izzott a nap korongja.

Jövök, apa.

Második fejezet

Porhanyós lelkét taposod a porba

A sztrádán elsuhanunk Bergamóig, ahol a külváros és a senkiföldje határában szálltunk meg egy apró motelben, ami kopott, rózsaszín festésével és álmosan világló ablakai-
val hívogatta az utazókat. Leányanyákhoz, szatírokhoz, messzi földről érkezett fuvarosokhoz, szélhámosokhoz szokott helynek tűnt. Szinte hívatlan vendégnek éreztem képeskönyvbéli kettősünket Lucával; az ébenhajú leányt és szóltan útítársát. Bár én technikai értelemben mégis szökevény voltam, úgyhogy nem lógtam ki nagyon a hely profiljából, amit valamikor régen Bíboros Motelnek kereszteltek, csak a név nem kopott együtt a pergő idővel és a festés színével.

– Lilith. *Té és há* – betűztem unottan a pult mögött görnyedő nőnek, akinek mulatságosan felborzolt, sötét hajkoronája és feketével festett szépségpöttye volt.

– Vezetéknév? – kérdezte, tollával a könyvön kopogtatva.

– Maddalena.

Apró, hitetlenkedő horkantással írta fel, majd Lucára pillantott.

– Signor Maddalena, legyen szíves ide felvezetni egy lakcímet és a gépjármű rendszámát – itt oldalra hajolt, talán hogy megbizonyosodjon róla, hogy normális ember módjára autóval érkezünk. A Cadillac kint állt a szinte üres parkolóban, az ajtó szépiaszínű üvegén keresztül még a nancssárga festése is egészen emberivé tompult.

– Luca De Pietro. Nem Maddalena, kérem – mosolygott Luca a nőre, aki zavartan bólintott, és megtapogatta csilingelő, üvegköves fülbevalóját.

Ketten figyeltük, ahogy a férfi apró betűkkel lekörmöli a nevét és a lakcímét. A rendszám helyét üresen hagyta, majd visszacsúsztatta a könyvet, a recepciós hölgy pedig úgy rakta félre, hogy rá sem pillantott. Gyanakodva fontam össze a karom.

Mi a fene történik itt?

– Két egyágyas szobát szeretnénk – mondtam a kelletténél talán hangosabban, a pultra könyökölve.

– Csak egy szobát. Egy éjszakára.

Felnéztem Lucára.

– Kettőt.

– Egyet és egy pilleágyat – kocogtatta meg a pultot, a tekintetével bővölve a már amúgy is szótlán szájtátásig bővült hölgyeményt.

Felhorkantam, és a bőröndömet felkapva elindultam a szálloda egyetlen folyosója felé, aminek tarkabarka mintás padlószőnyege a gyér világításnak köszönhetően látszólag az áthatolhatatlan sötétség felé kígyózott.

– Akkor arra parancsoljanak – mutatott utánam némi késéssel a hölgy. – A pilleágyat fél órán belül előkészítem.

Luca a kulcsokkal jött utánam és beteretelt a folyosó végén lévő szobába. A holmimat a földre dobva levetettem magam egy jobb napokat látott, csíkos kárpitos fotelbe, a lábamat átvetve a karfán.

– Ez mégis mire volt jó? – sziszegtem.

– Ne haragudj, de nem az a benyomásom, hogy a kellemesnek ígérkező közös utunk minden egyes szállodájának a fele költségét ki tudnád csengetni. Pusztán szeretnék segíteni, hogy el is juss oda, ahová menni akarsz – csukta be az ajtót Luca, majd eltűnt a fürdőszobában. A hangjában nem volt durvaság vagy szemrehányás, csak közölte a nyilvánvalót. Pár másodperc múlva vízcsobogás és könnyed füttyö-részés hallatszott, és az ajtó résén forró gőz gomolygott ki.

Durcásan kihúztam egy halom képeslapot a fotel melletti kis asztalka rekeszéből és végigpörgettem őket. Mind-egyik arról próbált meggyőzni, hogy nincsen a földkerekségen szebb és jobb hely a mi Itáliánknál, és talán arról is, hogy akárki akármit állít, a régi szép idők még nem múltak el. Bágyadtan nézegettem a lapokat, egyiket a másik után. Szőlőligetek, tengeröblök, táncmulatságok, nevenincs temp-lomcskák, szobrok és szállodák Szent Ehhez és Ahhoz.

Úgy tűnik, a szentek és a szökevények országa vagyunk – gondoltam, és visszacsúsztattam a halmot a helyére.

A recepciós nő hamarosan megérkezett a pilleágglyal. Úgy sejtettem, ő sivár szállásunk egyetlen alkalmazottja, mert az arcán látszott, hogy ha nem így lenne, biztosan nem ráncigálja keresztül a folyosón a rozoga vaskeretet. A tekintete körbesiklott a szobában, mintha Luca valame-lyik áttetsző függöny mögött rejtőzhetne, majd végül ideges mosollyal elment.

– Lemaradtál – böktém a szoba közepére lőkött ágyra, amikor Luca kijött a fürdőből. Köntös volt rajta, a haja

vizesen tapadt a homlokához, mintha futó nyári záporon rohant volna keresztül. Lenézett rám, és nemtörődöm mosollyal simította hátra sötét tincseit.

– Nem emlékeztet téged ez a nő Norma Desmondra? – lóbáltam a lábam, amíg Luca az ablak elé tolta a pilleágyat. A másik ágyat egészen biztosan kétszemélyesnek szánták, mert két gyűrött, selyembe bújtatott párna volt rajta, de a mérete inkább tűnt megfelelőnek egy testesebb férfinak, vagy valakinek, aki sokat forgóódik.

– Hogy kicsodára?

– Mondd, te nem nézel filmeket? Norma Desmond! *Alkony sugárút!*

– Igen, persze – hagyta annyiban Luca. – Egy kicsit valóban emlékeztet. Nem vagy éhes?

Megráztam a fejem. Attól, hogy az életemben pillanatnyilag semmi nem volt ugyanolyan, mint huszonnégy órával ezelőtt, még nem kellett felrúgnom a saját szabályaimat.

– Nem vagyok. Láttam, hogy nem írtad be a rendszámot – váltottam témát.

– Okos kislány vagy – mormogta. Nem tűnt idegesnek, amiért lelepleztem, a tekintete a félhomályban mégis sötét volt, és puha, mint egy párducé.

– Miért nem? – faggattam.

– Nem kell azt tudnia mindenféle jöttment Norma Desmondnak.

És ennyiben is maradtunk.

Sokkal fáradtabb voltam, mint gondoltam. Eltűnődtem rajta, hogy telefonálok anyának, de végül úgy döntöttem, ezt reggelre halasztom. Egyrészt semmi kedvem nem volt leoldalogni az üres motel üres halljában lévő telefonkészülékhez, másrészt egyébként is nagy volt rá az esély, hogy

anya valamelyik udvarlójával mulat, és amúgy sem talál-
nám otthon.

*Még napokig nem fog rájönni, hogy nem vagyok a balettin-
tétzetben – gondoltam. Nem fog aggódni.*

Anya és én ilyenek voltunk. Nem nyugtalankodtunk
túl sokat egymás miatt. Abba már régen belebolondultunk
volna.

Az igazság az volt, hogy anya a szerelmi életéért többet
aggódott, mint a családi életéért, és én nem is igazán hibáz-
tattam ezért. Ha olyan lett volna a szerelmi életem, mint az
övé, én is inkább amiatt aggódtam volna. Apa mellett is vol-
tak kalandjai, de miután ő elment, az egész kezdett egyre
mulatságosabb – vagy talán kétségbeesettebb – keringőre
hasonlítani. Az elmúlt években legalább háromszor vagy
négyszer eljegyezték, de az oltárig szerencsére még soha
nem jutott el egyikükkel sem.

Mindenki egyetértett abban, hogy anya egyszerűen
a link alakokért bolondul. De mivel a földkerekség leg-
szebb mosolyú, leglinkőbb link alakja az én papám volt, és
róla senki nem tudja, hol van most, anya élete azzal telik,
hogy az utódját keresi. Szédületes tempóban és fáradhatat-
lanul válogat a motorosok, szállodások, hajóskapitányok,
vándorszélfűvészek, szökött szerzetesek, hírnév előtt álló
színészcsekék és hírnévből éppen kifelé csúszó zenészek
között. A gyengéi a gitárosok és a szaxofonosok; de megveti
a szakácsokat, építészeket és minden stabil megélhetéssel
rendelkező, irodai környezetben tengődő szerencsétlent.

Azt hiszem, kifejezetten szereti, ha sosem mondanak
neki igazat, mert akkor neki sem kell.

Ez járt a fejemben, miközben kifűztem a cipőmet, és
Lucát figyeltem, aki egy regénnyel a kezében nyúlt végig
a foszlott franciaágyon.

Ha te nem mondasz igazat, nekem sem kell.

Ledobtam a cipőmet az ajtó mellé, és lezuhanyoztam a szeszélyesen jéghideg vagy pokolian forró vízzel – ez a tulajdonsága percreről percre változott. Amikor kijöttem, Luca az ablakban dohányzott, az alakját körbevonta a füst és a sztráda autóinak el-elsuhanó fényszórói. Kihajoltam mellette a korláton, és mélyen belélegeztem az este hűvös, könnyű levegőjét. A betonsávok túloldalán kiszáradt növényekkel telehintett vadnyugati táj világlott, mögötte pedig néhány domb lilás árnyéka.

Abban a pillanatban arra gondoltam, hogy mennyire nem tartozom ide. Sem ide, sem Veronába. Talán csak az úthoz, meg egy elképzelt, reménységgel teli helyhez, ahová még nem jutottam el.

– Aludj jól! – érintettem meg Luca karját, majd nem várva a válaszára, elfordultam és bebújtam a pilleágy fehér, kartonszerű ágyneműi közé.

Hamar elaludtam, de hajnalban már ébren feküdtem és hallgattam az éjjeli utazók autóinak álombeli surrogását. Az árnyékuk a plafonon táncolt fölöttem, de minden más hang mintha kiveszett volna a világból.

Eltűnődtem, vajon lehetséges-e, hogy apa is megszállt egy szakasztott ilyen motelben, amikor elmenekült. Persze ő ennél sokkal okosabb volt. Akárhová is tartott, nem állt volna meg egy ennyire gyanús kis porfészekben a sztráda mellett. Sőt, azt is el tudtam képzelni, hogy inkább az autójában aludt, semmint egy olyan lehangoló helyen, mint a Bíboros Motel.

Amikor végre újra visszaaludtam, nyugtalan álmaimban apát hallottam mámorosan énekelni és a hangján túl a tengerpart fakó fűtakarójának finom susogását.

Másnap délelőtt én és virágos jókedvű útítársam összepakoltuk kevéske csomagunkat, és elfogyasztottuk kevéske reggelinket odalent a hallban, majd Norma Desmond fürkésző tekintetétől kísérve kigördültünk a sztrádára. A telefonálás valahogy elfelejtődött.

Dél körül Luca önkényes kanyargásai következtében egy pici településhez érkeztünk. Crema hamisítatlan bölcsőjének tűnt a hegy és völgy nélküli északi városkáknak, amik csak úgy elnyújtóznak a nap alatt, álmosan és szemérmetlenül, mint egy fürdőző nimfa. Biztos voltam benne, hogy a szűk utcák fölött mosott ruhák füzére lengedez majd, és a főtéren a templom – Szent Ennek és Annak ajánlva – pompásan ráillene a Bíboros Motel egyik csalogató képeslapjára.

A *piazzán* zsibongás várt minket, és valami megmagyarázhatatlan, forró lüktetés. Rezgő napernyők roskatag asztalok fölé borulva, csilingelő kerékpárok, mezítláb futkosó gyerekek, nyekergő rádiók; feketekávé- és paradicsomillat, füst, korom, spalettákról pergő zöld zománc. Az élet piszkos, könnyező és kacagó zivaja, amit csak azok érthetnek egészen, akik ebben az országban nőttek fel, ahol a nap beköltözik a bőrünk alá. Ahol mind rohanunk valami felé, mégsem látsz egy árva lelket sem, aki bármikor, bárhová is sietne. Száz és ezer éves romok porhanyós lelkét taposod a porba, amikor megteszed az első lépéseidet, és még csak észre sem veszed. Mert ez olyan hely, ahol az első nagy szerelem igazán sosem múlik el, a halottak sosem maradnak véglegesen azok, és a dalok sosem érnek véget, mert valaki mindig tud egy újabb strófát. Itt nincs árnyék, nincs hová elrejtőzni. Ha sírsz, ha nevelsz, látja mindenki; látják odafent az égben az istenek és az emberek is idelent. Az egyetlen szabály: ahol hang van, ott élet van.

A templom sárgás homokköveiről por pergett alá, ahogy végigsimítottam őket. A falon álmos árnyékfoltok nyújtóztak és ringatóztak, és velük ringatóztak a narancsfák is, amik úgy görnyedtek meg édes terhük alatt, mintha anyák lennének száz meg száz egyforma gyermekkel. Az emberek sziesztához szedelődzködtek, és a tér lassan kezdett kiürülni. Felnyújtózkodtam az egyik fához, és a leveleket félrehajtva leszakítottam egy narancsot.

– Mit csinálsz?

Hátranéztem. Luca leült a templom lépcsőjére, vászonnadrágja szára mulatságosan fodrozódott a bokája kívüllanó, rézszerű csíkja fölött. Odatopogtam és leültem mellé.

– Mi az, hogy mit csinálok?

– Nem igazán illik itt ilyet – bökött a fejével a narancs felé, ami várakozóan pihent az ölemben.

– Hol itt?

Luca erre hunyorogva felnézett a templom tornyára. Én is felnéztem. A magasban a messzi kékség szikrázott, pont úgy, ahogy a felforrósodott kő a combom alatt; és szikrázott a fény is a férfi hajában, aminek olyan színe volt, mint a feketekávénak, a füle mellett és a tarkóján egy cseppnyi ezüsstel. A vállamat vonogatva belemélyesztettem a körömöm a gyümölcs héjába, és elkezdtem bontogatni.

– Talán a jóságos Urunk belevészte a monogramját minden francos narancsfába?

Luca a mozdulataimat figyelte. Nem tűnt igazán feszültnek, inkább csak udvarias nézelődőnek egy idegen földrészen.

– Tudtam volna venni neked ebédet.

– Én is tudtam volna ebédet venni magamnak.

Ez egyébként igaz is volt. Többé-kevésbé. Tudtam volna, csak nem akartam.

– Hiszel Istenben? – kérdeztem, miközben gerezdekre szedtem a narancsot, és felé kínáltam. Nemet intett.

– Hiszek – mondta lassan, a *piazza* másik oldala felé bámulva, ahol éppen behajtották egy kis vendéglő spalettáit.

– De...? – bámultam rá oldalról. Olyan embernek tűnt, aki sok mindenben hisz, és én kíváncsi voltam rá, miben. A szája sarka megrándult egy pillanatra, ahogy előredőlt, és a térdére támaszkodott.

– Nincs de.

Nem mondtam semmit. A lábunk közé gyűjtöttem a narancshéjat a lépcsőn. A fűzős cipőm fekete-fehér orrán megült a por, és éreztem, hogy a torkom száraz, mintha valami olyan után szomjaznék, amit nevén nevezni sem tudok.

Luca végül újra rám nézett. A tekintete, az egyetlen csepp mézzel most egészen áttetsző volt, mintha karamellként felforralták volna, hogy a nap nézegethesse magát aranyos tükrében.

– Nagyon istenkereső embernek tartom magam – mondta lassan –, és mégis nagyon bűnösnek.

A könyökömön ragacsos gyümölcsle csorgott végig. Az ujjamat szopogatva néztem vissza rá.

– De te legalább tudod, hogy mit keresel. Hogy hová tartasz.

– Eddig úgy tűnt, te is egész jól tudod.

– Tudom is – álltam fel, és megrángattam a karját. – Gyere, képeslapot akarok venni!

Átsétáltunk a *piazza* másik oldalán lévő óratorony boltíve alatt, a lépteink úgy kopogtak a fényesre kopott macskaköveken, mintha furcsa kettőst járnánk.

– Hová is mész te tulajdonképpen? – érdeklődött Luca, végigtúrva a haján.

– Már mondtam. Szicíliába. Siracusa városába, pontosabban.

– Valami szerelmed van ott?

Felhorkantam.

– Az apám.

– Akkor miért nem vele mész?

– Azért nem, mert fogalmam sincs, hogy most hol van – legyintettem. – Mindig ennyit kérdezősködsz? Ahhoz képest, hogy nem akarod megadni a ronda kocsid rendszámát sem egy nyamvadt motelben, elég kíváncsi vagy.

– Azért vagyok kíváncsi, mert te messze sokkal izgalmasabb vagy, mint bárki, akivel az utóbbi időben találkoztam – nézett rám, mire somolyogva forgattam a szemem, és a másik oldalára kerültem.

A tér mögött lévő utcácska sarkán álló tarka újságosbódében kiválasztottam a legcsúnyább lapot és Luca felé lobogtattam.

– A bátyám ezt imádni fogja.

– Sejtlemem sincs róla, mit fog imádni ezen – jegyezte meg Luca, és megforgatta a kezében a *cartolinát*, amin egy bugyuta rajz volt egy vidáman gitározó bajszos emberről, aki a piros és zöld felirat tanúsága szerint azt éneklí nagy átéléssel, hogy *La Dolce Vita!*

Amíg Luca a napilapokat tanulmányozta – mindegyiknek a címlapján valami szökevényről locsogtak –, én tollat vettem elő a retikülömből, és a bódé oldalát használva ezt írtam a képeslap hátuljára:

Danténak

Eljöttem az intézetből, hogy találkozzam apával. Anya mindenről tud.

Remélem, mint zenésztárs, értékeled ezt a gyönyörű képet. Elvárom, hogy a cartolina, amit visszaküldesz, legalább ilyen csodálatos legyen!

Csókoltatom Mariát!

Lita

Ui.: Képzeld, találkoztam egy nővel a motelben, aki úgy nézett ki, mint Norma Desmond!

– Írd alá! – dugtam Luca orra alá, aki felvonta az egyik szemöldökét, de nem ellenkezett. Mikor visszaadta, láttam, hogy csak annyit írt, „L”. A szememet forgattam.

– Ez már tényleg igazán felesleges – csaptam vissza a lapot a bódé oldalára.

Végül egy rövid megjegyzéssel egészítettem ki a levelet:
Üdvözlöd titokzatos útitársam is, Signor L.

Biztos voltam benne, hogy a bátyám tényleg imádni fogja a lapot. És ő volt az egyetlen, aki talán meg is értheti azt, amit most éppen teszek.

Imádtam Dantét, még akkor is, ha majdnem öt év különbség volt köztünk, és felnőve a legtöbbször távol voltunk egymástól. Neki is vándorlelke volt, ahogy nekem és apának; és ő ráadásul zenész is lett, gitáros. Talán ezért volt ő anya kedvence. Már tizenhat éves korában rengeteget utazott, hogy a zenekarával más városokban játsszanak. Nem koncerttermekben, legalábbis nem túl sokszor. Inkább főtérek és utcai fesztiválokon, sárga papírlámpások és csillagok alatt.

Dante egyszer azt mondta nekem, nem érdemes olyan zenét játszani, amire nem lehet táncolni.

Amikor utazott, rengeteg, rondábbnál rondább képeslapot küldött nekem, és néha dalocskákat is írt a hátuljukra. Egy dobozban őriztem őket, és most bűnbánó fájdalom nyilallt a szívembe, amikor eszembe jutott, hogy az a doboz most az intézeti szobámban pihen a szekrény tetején, ahová egyáltalán nem olyan biztos, hogy visszatérek még valaha.

De tudtam, hogy Dante nem haragudna érte. És egyébként is, most, hogy én vagyok úton, küldhetünk egymásnak újabbakat. Ő már legalább fél éve nem csavarog, csak Sienában játszik, ahová Mariát, a legjobb barátnőmet szöktette tavaly ősszel. Örültem neki, mert így a két legfontosabb személy az életemben egy helyen volt, és biztonságban, távol Veronától, ami veszélyes hely a szerelmeseknek.

Ahogy hirtelen megkondult fölöttünk a templom hangja, és Lucával mindketten összerezzeztünk, arra gondoltam, hogy talán a szerelmeseknek az egész világ veszélyes hely.

Aznap este egy zsákutca végén lévő, szűk lépcsőházas *albergó*ban béreltünk kétágyas szobát. Megfeleztük a költségeket.

Luca beírta a Cadillac rendszámát a szállodás könyvébe, és hiába csukta be sietve, a mögé írt nevet is el tudtam olvasni:

Luca Cacciatore.

A De Pietro-ból lett vadász.